

**GECEYE
KÜFRETMEK**

UĞUR ÇEVİK

Eser İsmi

Geceye Küfretmek

Yazar

Uğur Çevik

ISBN

978-625-8272-33-8

Genel Yayın Yönetmeni

Onur Kütükcü

Editör

Eda Hıdımoğlu

Baskı ve Cilt

Eğiten Kitap Yayıncılık

Basım Tarihi

1.Baskı / Kasım 2022

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Odessa Yayınevi.

Geceye Küfretmek

Katkılarından dolayı Özkan Optik, Özkan Çalışkan'a
teşekkür ederim...

ÖN SÖZ

Ön sözü en sonda yazmak bir garip oldu ama sanıyorum bu kitap basıldığında ilk sayfada olacak bu yazdıklarım.

Bu kitabı yazalı tam yirmi iki yıl oldu. Yirmi iki yıl boyunca benim egomu tatmin etmiş bir şekilde bir kenarda bekledi. Bilmiyorum doğru bir yaklaşım olmaya bilir ama sanki biraz Franz Kafka gibi düşündüm. Ya da gerçekten Kafka'yı anladığımı düşünerek bir kenarda durmasına izin verdim bu kitabın. Ama ben bir Kafka olamam. Öyle bir iddiada bulunamam.

Tam yirmi iki yıl sonra bu yazdıklarımı tekrar okuduğumda ve daha önce okumalarına izin verdiğim dostlarımın da yorumlarını göz önünde bulundurarak bu öykünün basılma sürecini başlatma kararı aldım. Bana burada kitapta da benim koyduğum isimle var olan Özkan Optik, Özkan Çalışkan' in katkısı çok büyük oldu. Yapıcı yorumlarıyla basılma sürecini başlatmamda destek oldu.

Bunu okuyacaklar arasında muhtemelen o dönemde genç olan ve aynı ortamlarda bulunan arkadaşlar da olacaktır. O dönemin siyasi ortamı, Ankara, Kızılay civarının sosyal yaşantısı, rock müzik hakkında üç aşağı beş yukarı fikir sahibi olan okurlar, bunu okurken daha fazla keyif alacaklardır diye düşünüyorum ancak hitap etmeye çalıştığım okurların yalnızca o yaş grubundaki insanlar oldukları da düşünülmesin. Aksine daha genç okura aşkın yaşattıklarını, kararsızlıklarını, çıkmazlarını ve fedakârlıklarını anlatmak istedim.

Gelelim tam yirmi iki yıl öncesine. Tilbe gerçekten var ve gerçekten bahsettiğim okulun bahsettiğim bölümünde okudu. Bir kez görmeyle bana aşık olduğunu gönderdiği en az beş sayfadan oluşan onlarca mektupla söyledi. Sonra ben de aşık oldum ona. Hiç görmeden sadece yazdıklarına. Yazdıklarında anlattıklarına. Onun kadar olmasa da ben de cevaplar yazdım ona ve bir buçuk iki ay kadar sonra sevgili olduk. Bir süre çıktıktan sonra ben askere gittim. Usta birliğindeyken bana telefon etti ve aramızdaki statü farkından dolayı benimle daha fazla birlikte olamayacağını söyledi. Galiba Hakan Altun' la tertibiz. O da dönemde İclal Aydın'la benzeri şeyleri yaşamıştı. O gece ondan gelen ne varsa hepsini yırtıp attım. Sonra düşünmeye başladım. Dedim ki kendime eğer sivil hayatta tezgahlar değil de onun okuduğu okulda , onun okuduğu bölümde okuyan birisi olsaydım ne olur ve ne değiştirdi? Sonra da bu durumun gerçek olduğunu hayal etmeye başladım. Bu hayallerimi kâğıda dökerken de bu kitap çıktı ortaya.

Geceye Küfretmek

Aradan tam yirmi iki yıl geçti. Ortalama bir  mr n dörtte biri ve bu süreçte bir sürü şey değişti ama ben değişmedim. Yeniden aşık oldum ve bu aşkın verdiği ilhamla kitabın ikincisini yazmaya başladım.

Keyifli okumalar diliyorum.

Uğur evik

Instagram: @ugurcevik19

Facebook: Uğur evik

GECEYE KÜFRETMEK

(1999- 2000)

Bölüm 1

Yaşam mı kaybettiriyor insana her şeyi, yoksa seçimler mi kaybettiren? Sonrasında hayıflanılan hatalar, dudaklardan düşmeyen keşkeler...

Yine böyle keşkeleri düşürmezken dudaklarımdan, yattığım yerden doğrulup, bir bardak su içmek üzere mutfığa giderken, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı hissettim. Dokundum. Gerçektiler. Oysa ben 1995 senesinden beri ağlamamıştım. Bunu sürekli kendimde bir eksiklik olarak gördüm. Çünkü ağlamak insanı gerçekten rahatlatan bir şey. İnsan sebepsiz yere olsa da ağladığında bir nebze de olsa rahatladığını hissediyor. En azından kendi yanaklarımdan bir damla yaş süzülebilmesi için neler yapmadım ki... Ölümü düşündüm mesela... Kendi ölümümün nasıl olacağını, arkamda kalanların neler hissedeceğini düşündüm. Olmadı. Ama şimdi; evet, şimdi ağlıyordum. Aynaya bakmalıydım. Gözyaşlarımı gözlerimle görmeliydim. Banyoya koştum. Kafamı kaldırdım. Sevinçle aynaya baktım. Baktım ve donup kaldım. Gözlerime inanamıyordum. Aynadaki ben bendim ama şimdiki ben değildim. Bu çok saçmaydı ya da rüya olmalıydı. Kendime bir tokat attım ve tekrar aynaya baktım. Değişen bir şey yoktu. Görüntü değişmemişti. Salondan annemin sesi geldi. “Yavrum ben komşuya gidiyorum” annemin sesi olduğuna emin miyim? Ya ablamsa? “Tamam” dedim. Sesim bir garip çıktı. Böyle çatlak, kapı gıcırtsı gibi. Sanki benim sesimmiş de benim sesim değilmiş gibi. Sanki benim şimdiki sesim değilmiş gibi. Aynaya tekrar baktım. Benim yıllar önceki halim. On beş yaşındaymışım gibi görünüyorum. Gömleğimi çıkarttım. Bir tek kıl yok göğüslerimde. Donumu indirdim. Penisim olduğunun dörtte üçü kadar. Çevresinde yeni yeni sararan kıllar...

Kapı çalıyor, baktım abim. 19 yaşında gösteriyor. Elleri kapkara, tairhanedeki işinden geliyor anlaşılın. “Naber lan?” diyor. Yaba gibi elleriyle bir tokat atıyor. Bir ses duyuyorum beynimin içinde. “Al bir şans daha sana. Keşkeleri tekrarlama.”

“Hayır,” diyorum, “bir daha yapmam.”

“Ne oldu lan?” diyor abim. “Gene ne yaptın?” biraz tedirgin, “Hiç, hiçbir şey yapmadım.” Belki de geçmişte bugün burada bu saatte bir şey yapmışımdır. Belki de şimdi bir keşkeyi düzeltmişimdir. “Annem, babam, ablan

nerede lan?” diye soruyor abim. “Annem komşuya gitti, ablamla babamı bilmiyorum. Hangi yıldayız abi?”

“Bilmiyon mu lan geri zekalı? Bir de akıllı geçinirsin. Biz çocuk okusun, adam olsun istiyoruz, bizim gibi amelelik yapmasın istiyoruz, çocuk yaşadığı yıldan bihaber. 1995 yılındayız oğlum. Hoh de bakayım. İçki mi içtin ulan sen?”

“Yoo ne içkisi abi bu yaşta? Abi bir şey soracağım; ben ne yapıyorum şimdi?”

“Salak salak konuşuyorsun işte.”

“Onu demek istemedim. Okuyorum değil mi? Kaçınıcı sınıftayım?”

“Oğlum harbiden kafayı yedin sen. Uyuşturucu kullanan arkadaşların var mı senin? Konuş; nereden buldun uyuşturucuyu?” Bana bir tokat attı. İnsan yediği tokatları özler mi? Bu koruyan, şakayla karışık atılan tokatları özlemişim. Tekrar kapı çalındı. Açtım kapıyı...

Buna gerçekten inanmak istiyor ama inanamıyordum. Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Hayır, ağlamak istemiyorum. Ağlamamalıyım. Bu büyü, bu gerçeklik gözyaşıyla geldi, yine gözyaşı ile gidecek. Yok yok ağlamamalıyım. Güzel şeyler düşünmeliyim. Annemi mesela. Şu an karşımda; capcanlı, dipdiri duran, işçimi, yüreğimin parçasını düşünmeliyim. Ağlamıyorum anne. Çok mutluyum. Bir on yıl daha seninle birlikte olacağım. Bir on yıl daha pamuk ellerini öpüp, bir on yıl daha başımı dizlerine koyup uyuyacağım. Sarılırım şimdi boynuna. Doya doya öperim yanaklarını. Doya doya çekerim kokunu içime. Beş yılın yokluğuyla doya doya öptüm yanaklarını. Beş yılın yokluğuyla sarıldım boynuna. Doyulmaz ama beş yılın yokluğuyla çektim kokusunu içime. “Gene bütün yalakalığı üzerinde bugün,” dedi abim. Annem öpüşlerimdeki, sarılışımdaki yalnızlığı sezdi. Sezdi yeşillenen umudu. “Hasta mısın yavrum sen?” dedi. Abim atıldı, “Evet hasta. Geldim geleli zırvalayıp duruyor.”

“Yoo hasta değilim ben. Uykudan yeni kalktım da, henüz kafamı toparlayamadım.”

“İyi de öyle bir sarılışın var ki yavrum sanki beni yıllardır görmüyor-muşsun gibi.”

“Uyuduğum uyku var ya sanki beş yıl gibiydi annem.” dedim ve bir daha sımsıkı sarıldım boynuna. “Anne ne yemek yaptın?” diye sordu abim. “Hadi gidin de mutfağa kendiniz görün ne yaptığımı” diye muzipçe gülerек cevap verdi annem.

Abimle aynı anda girdik mutfağın kapısından. Mis gibi köfteler, kızartma patatesler var tabakta. “Ooo yemekte bayram var oğlum,” dedi abim. Sinsi bir el hareketiyle sanki bir suçlu gibi yutuverdi bir köfteyi. Dış kapının açılış sesi. “Selamun aleykum ev halkı” Babamın sesi bu. Sesindeki huzura bakılırsa camiden geliyor. Bakkala uğramış galiba. Elindeki poşette iki kilo toz şeker. “Ahmet efendiye gittim. Biraz şeker aldım. Borç yine üç bin lirayı bulmuş. Onu da ödedim,” dedi. Eğer babam bakkalın borcunu ödemişse ayın on beşi olmalı. “Boran oğlum hadi Nurtenlere git de ablanı çağır. Gelsin de beraber yemek yiyelim.”

“Olur annem, sen iste öleyim.”

Koşarak dördüncü kata indim. Kapıyı çaldım. O eski “ZIRRR” diye bobinin tokmak biçimindeki demir saç çekip çekip bırakmasıyla çalışan zillerden bu. Yüksekçe bir sesi var. Okullardaki teneffüs saatini müjdeleyen zil gibi. Kapıyı Ayfer teyze açıyor. Saçları hala aynı renginde. “Ayfer teyze, ablamı annem çağırıyor. Yemek yiyeceğiz de.” Ayfer teyze içeriye bağılıyor, “Yeliiz kız annen çağırıyormuş Boran geldi.” Ablam koridor ucunda beliriyor. Nurten ablayla öpüşüyor ve ayrılıyor oradan.

Sofrada yemek yiyemiyorum. Annemi seyrediyorum. Her hareketini inceliyorum. Her hareketine karşı özlem gideriyorum. Babam, “Oğlum yarın meslek lisesine kaydını yaptıracağız. Fotoğrafın falan var değil mi? Diplomanı ve diğer evrakları hazırla,” diyor. Ablam atılıyor. “Baba Boran’ı meslek lisesine yazdırmayın.” Ben atılıyorum, bir şeyleri değiştirebilme umuduyla, keşkeleleri keşke yapmama umuduyla. “Ben meslek lisesine gitmek istemiyorum.” Babam, “Oğlum meslek öğrenmek istemiyor musun?”

“Mesleği üniversitede öğrenirim baba. Meslek lisesine gidersem üniversiteyi kazanamam. Bugün üç bin lira olarak ödediğin bakkalın borcu on yıl sonra otuz milyon lira olacak. Artık lise mezununun yüzüne kimse bakmayacak. Sen beni düz liseye gönderirsen ODTÜ matematik bölümünü kazanacağım. Matematik profesörü olacağım.” diyorum. Aklıma bir önceki yaşamımın otuzlu yaşlara yaklaşan Boran’ın ODTÜ matematik bölümü öğrencisi, tek büyük aşkı Tilbe’si geliyor. Onu düşünüyorum. Ona ulaşmanın yolunun ODTÜ matematik olduğunu biliyorum. Kahkahalarla gülüyor tüm aile. “Hani elektrikçi olacaktın lan?” diye soruyor abim. “Hani pilot olmak istiyordun?” diyor ablam. “Hadi hayırlısı” diyor annem. “Tezgahtar olmak istemiyorum” diyorum. “Emeğimin karşılığını almak, insanlara gerçekten emeğin para ettiğini göstermek istiyorum. Kot satmak, bir çift ayakkabı yüzünden Bora Ercan’dan dayak yemek istemiyorum.” Kendimi kaybetmiş gibiyim. Masadakiler şaşkınlık ve tebessümle beni izliyorlar. Öyle ya bu yaştaki çocuk böyle laflar

etsin. Dün meslek lisesi diye çırpınan çocuk bugün emekten ve düz liseden bahsetsin. Devam ediyorum, “Ben üniversiteye gitmek istiyorum. Harcadığım yılları kazanmak keşke dememek istiyorum. Ben Tilbe ile evlenmek istiyorum.” Abim, “Sus uyan artık. Kim bu Bora Ercan? Tilbe de neyin nesi oğlum? Sen ne diyorsun be?” diyor. Bir kahkaha kopuyor sonra. Sanki delirmişim gibi bakıyorlar yüzüme. Ben de gülmeye başlıyorum. Ne güzel diyorum kendi kendime. Ne güzel bir şans daha tanıdı yüce tanrım bana.

Yemek sonrası ablam çay demliyor. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Çayları içtikten sonra annem dantelini örüyorken, başımı sokuyorum koltuğunun altına. Bir kedi gibi mırıldanıyorum. Annem diyor; işçim benim, yüreklim. Geleceğe yönelik hiçbir şey yapmasam bile birlikte geçireceğimiz yıllar için her şeyi, her şeyi yaparım ve bu tüm bir ömre bedel. Başımı dizine koyuyorum. Saçlarımda gezinirken parmakları, uyku bastırıyor. Uyumaya korkuyorum. Uyuduktan sonra uyarmaktan, uyanınca tekrar on beş yıl sonrasında olmaktan korkuyorum. Ama öyle yumuşak ki elleri, öyle şefkatli ki, öyle gerçek ki dokunuşları... Gözlerim kapanıyor. Bırakıyorum kendimi uykunun boşluğuna...

Sabah oluyor. Öpüşlerle açıyorum gözlerimi. Keşkesiliğin ilk gününe. Annemin sıcacık dudaklarını hissetmek ne de güzel yanaklarımda. Sanyorum etrafta bir tanrı, bir yaratıcı güç var, biliyorum. Bazen bu güç özel olarak tüm kullarıyla ilgileniyor.

Kapı çalınıyor. Saate bakıyorum; on çeyrek. Abim açıyor kapıyı. “Boran Ahmet geldi.”

“O herif burada mı? Yaşiyor mu? Evlenmedi mi? İstanbul’a yerleşmedi mi? Alçak herif. En yakın dostumdun. Çocukluğumun en güzel resmidin. Ama beni düğününe bile çağırmadın.” Pis pis sırtıyor karşımda çocukluğumun yoldaş Ahmet’i. “Ne oldu lan, neden pis pis sırtıyorsun?”

“Meslek lisesine gitmeyeceksin değil mi? Anneni anneme söylerken duydum. Sincan Lisesi’ne kayıt olacaksın. Gene aynı sınıfta yan yana oturalım lan.”

“Olur anasını satayım. Yalnız birinci sınıfta yan yana otururuz. Ben ikinci sınıfta çakacağım. Sonra üçe geçip, güçlü bir çalışmayla ODTÜ matematiği kazanacağım.”

“Oğlum neden ikinci sınıfta çakmadan ODTÜ matematiği kazanmıyorsun ki?”